

Turbók Attila

Téboly sugárút

Új neve mellé, elunva a kátyút,
ünneplés nélkül, hétköznapi módon,
új díszkövet kap a Téboly sugárút.

Egyezerhétyszáznyolcvankilenc óta
koptatta csizma, koppanó cipellő.
Vértócsában a rizsporos paróka.

A szívbe döfött tőr, a dolgos penge
polgárjogot nyert, a sarkon virágzott.
Jakobinusok gyilkoltak röhögve.

A guillotine szelídült szálfenyővé,
tűhegye szúr, de nem sújt már a nyakra.
Emléke csak a porba hullott főké.

Szuronyos ór szunnyad, bár söprögetne,
a földarabolt országok között még
sok a szilánkos, határ menti mezsgye.

Hígul a vér, lassú esővel társul.
A lövészárók öntözőcsatorna.
Az új birtokos vérbő meggyet árul.

Amott távolban, néma fagyok földjén
fantaszták törtek téli palotákba.
Pravoszláv kórus zeng, bódít a tömjén.

Ki hitte volna, békeszólamokkal
palástot kap a vérengzés királya.
Heródest áld a mélabús orosz dal.

TURBÓK ATTILA (1943) költő, újságíró. Utóbbi kötete: Turbók Attila – Turbók Gyula: *Könyörgés a megtalált Istenhez* (2018).

A birodalmi bódító rögeszme
vonzó nagyon, kívánatos a mátrix.
Készülődés a hadoszlop-szerepre.

A megalázott nép visszhangja hátul:
„Kiirtani, aki csak él a földön!”
A bosszú újabb bosszúvá sivárul.

Tanáros ujjal fenyeget keményen
a villanó ész, mint egy atombomba.
„Vigyázzatok, a hősi múlt nem érdem!”

Ezerkilencszáznyolcvankilencben, ím,
néhány percre az égbolt kivirágzott,
rügy robbant a vágyak duzzadt ágain.

Az ájulattal birokra kelt remény
esélyt kínált megint a magvetőknek,
zsendülhessen a kifosztott televény.

A két évszázad cikkcakkban elillant.
A pénzen kívül nincs más rendezőelv.
Süvít a szél, hallgat az árva sírhant.

Jajdulhatná, ideje hozzászokni,
világhálós ficsúr is ezt habogja,
igazság nincs, csak pénzhatalmi lobbí.

Az ember komisz, hűtlen angyalához,
kiszámíthatná biztos épülését,
de bűnre bűnt terít, jajongva átkoz,

és felmenti magát a romhalmazon.
Újrafesti, facsarja önarcképét,
lesz női férfi és férfi amazon.

Tekints a világ sűrű katyvaszára,
akárha pondró, hemzseg incselegve,
kevert népeknek lesz igazi ára.

A templomokról hull, mint hullócsillag,
feszítenék a keresztet keresztre,
utolsó ékét kultúrának, múltnak.

Derék férfiak márványszobra törpül.
Szivárványszínű kérdőjel a háttér.
A vörös szín vérvesztően kizöldül.

Lúgozott csend jön, ijesztő sivárság
kíméletlen és döngölt átmenettel,
no és hát persze, a másság, a másság!

Nem önmagad, aki lehetne Minden,
jóra fogékony, tevékeny és bátor,
józan eszével osztozva a kincsen,

az életen, az egyetlen esélyen,
legszebbik arcunk drágakőnyi fényén.
Mi hát az érdem, ha nem ez az érdem?

Megállj, bolond! Megint hová rugaszkodsz?
Látod, az összes díszkőlap legyártva.
Helyén lesz mind, s te össze-vissza kapkodsz.

Cibálsz a szivárványkelme szélét,
elképedsz, lázadsz, rökönyödve hőkölsz,
nem kívánsz többet, emberarcú békét.

Nem éred meg, de látod jó előre,
varjak világa jön, a károgozó,
a kifordított világrend jövője,

néhányaké az úri sétatéren,
az egy trezorba gyűjtött aranytömbé,
a többi fülhat a földi szemétben.

A felújított sugárúton, látod,
kicszerélik az ósdi kandelábert,
vakító led fény kíséri irányod,

amerre léphetsz a kőkockákon át.
Turistatábla jelzi kis nyilakkal,
néhány lépés csupán a „szép új világ”!

A mellékutcák sora ide torkoll,
száz elfelejtett sóhajt fojt el olykor
a letakart múlt és a vak utókor.